

*Hồi Thư Năm Mười Ba***ĐA TÌNH ĐA SÂU**

Ma Diện công tử Y Mộng Lăng ngẩn ngơ nhìn Đa Tình kiếm Quân Dực Phong, thầm nghĩ:

– Sự thật có thể như thế được chăng? Nhưng chàng thấy nét mặt Quân Dực Phong rất nghiêm trang, chẳng có chút gì là dối trá. Chàng cảm thấy sự việc xảy ra trăm ngàn đầu mối dồn dập trong lòng, chàng không thể nào hiểu nổi tại sao Không Không Nhất Tẩu, ngoại công chàng lại trở thành kẻ thủ phạm chính trong vụ án sát hại cha chàng là Thiên Ma Y Dật. Mà Thiên Ma Y Dật thì là chồng của Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba, con gái của Không Không Nhất Tẩu!

Chàng lại nhớ đến lời nói của sư phụ chàng, Địa Tà Quy Thượng Phương trong lúc gặp chàng tại Tổng đàn Thiên Quý giáo đã cảnh cáo chàng rằng chuyện trả thù của chàng đến đây coi như tạm kết thúc, đừng nên truy xét thêm nữa, kẻo sẽ phải hối hận.

Hối hận! Đúng vậy, bây giờ chàng đã bắt đầu hối hận!

Chàng không bao giờ ngờ được rằng kẻ thù mà chàng đã bao công lặn lội trèo non vượt biển để tìm kiếm cho bằng được lại là Không Không Nhất Tẩu, ngoại công chàng.

Mối thù này sẽ giải quyết cách nào?

Y Mộng Lăng nắm chặt hai bàn tay, thân hình run rẩy. Chàng nghĩ đến sư phụ chàng Địa Tà Quy Thượng Phương, đã bao ngày vùi đầu khổ luyện hoàn thành tuyệt kỹ “Kim Hoa Thiểm”. Thế rồi, chưa kịp đem thi thố, đã bị giang hồ quần hiệp hợp sức vây ép, dồn vào khu vực võ lâm cấm địa phế hết võ công, khiến mẹ chàng phải đưa chàng ra Không Minh đảo để nhờ ngoại công là Không Không Nhất Tẩu dạy dỗ tuyệt nghệ. Nhờ tư chất thông minh, chỉ trong mấy năm, chàng đã luyện thành các môn tuyệt học “Bàn Cốc Ngưng Tụ đại pháp”, “Thiên Mã Hành Không”, và pho kiếm pháp “Ảo Thiên bát kiếm” để rồi trở về Trung Nguyên tìm giết các tay thủ phạm sát hại cha chàng như Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chỉ thần kiếm Chu Kỳ, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ v.v... Nhưng không dè, đến nay chàng mới rõ ra kẻ hung phạm chủ chốt lại chính là ông ngoại chàng.

Sự việc xảy ra, đưa chàng đến chỗ không biết giải quyết thế nào cho ổn. Cháu giết ông ngoại ư? Đại nghịch bất đạo. Con không trả thù cho cha ư? Lương tâm cho phép chăng!

Y Mộng Lăng nhìn Đa Tình kiếm Quân Dực Phong rồi đột nhiên cất tiếng hỏi:

– Chuyện đại sư kể có đúng thật chẳng?

Đa Tình kiếm Quân Dực Phong từ từ đáp:

– Kể ra chuyện này đối với thiếu hiệp thì khó tin thật, nhưng bình sinh bản tăng chưa hề nói dối một câu. Nếu thiếu hiệp không tin thì có thể ra Trạm Bích hồ ngoài quan ngoại tìm hỏi Đệ nhất anh hùng Vạn Thắng Thanh sẽ rõ hết mọi điều ẩn khúc.

Y Mộng Lăng chiếu cặp tỉnh quang sáng ngời hỏi:

– Gia phụ năm xưa bôn tẩu giang hồ, tuy gây thù kết oán không ít, nhưng đối với Không Không Nhất Tẩu, xa cách mãi tận ngoài Nam Hải, chẳng có gì xâm phạm lẫn nhau, huống chi gia phụ lại là con rể của ông ta, thì vì cớ gì ông ta lại có thể dang tay sát hại gia phụ?

Đa Tình kiếm Quân Dực Phong chép miệng than:

– Thói đời như mây nổi, biến hóa không đầy chớp mắt, mọi sự đều do chữ danh chữ lợi mà ra cả. Chuyện Không Không Nhất Tẩu ra tay ác độc đối với Thiên Ma Y Dật, có thể nói là có liên quan đến chuyện đời trước của họ nữa! Chính lúc Tịch Mịch Vân Thường đòi kết hôn với Thiên Ma Y Dật, Không Không Nhất Tẩu đã cực lực phản đối, nhưng Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba vẫn khăng khăng một mực, nên cuối cùng, vì chỉ có một đứa con gái cưng, mà Không Không Nhất Tẩu buộc lòng phải chấp nhận cuộc tình duyên này...

Y Mộng Lăng xen lời:

– Nếu chỉ có thế thì đâu đến nỗi Không Không Nhất Tẩu phải sát hại Thiên Ma Y Dật?

Đa Tình kiếm Quân Dực Phong gật đầu:

– Đúng, Không Không Nhất Tẩu cũng là bậc tôn sư một phái võ. Khí độ đâu có hẹp hòi như thế, sở dĩ ông ta sát hại Thiên Ma Y Dật là vì một chuyện tình cờ khác.

Nói tới đây, Đa Tình kiếm Quân Dực Phong bất thần phóng mình ra ngoài quan

sát khắp chung quanh một lượt, rồi mới quay vào nói tiếp:

– Chuyện đó xảy ra cách đây hơn hai mươi năm, lúc bấy giờ, phụ thân của Thiên Ma Y Dật là Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi, tung hoành võ lâm, có thể nói thiên hạ vô địch, đi đến đâu, quần hùng hãi sợ đến đó. Không Không Nhất Tẩu tỏ vẻ bất phục, hai người bèn hẹn nhau giao đấu tại bờ Đại Giang. Cuộc giao đấu suốt một ngày một đêm, cuối cùng Không Không Nhất Tẩu Lăng Huyền Trai bị thua dưới một chiêu Phích Lịch kiếm pháp của Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi. Không Không Nhất Tẩu là một tay hết sức tự phụ trước nay vẫn cho rằng kiếm thuật của mình vô song, không dè nay bị hại bởi tay Y Tương Phi, nên lão ta liền lánh ra Nam Hải ẩn tích mai danh, khổ tâm nghiên cứu kiếm thuật chờ ngày tái

đấu. Do đó khi nghe con gái nói đến chuyện muốn kết hôn với con trai của Y Tương Phi là Y Dật, thì lão đã không bằng lòng rồi!

Nghe đến đây, Y Mộng Lăng lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

– Với tuổi tác của đại sư, chỉ ngang với tuổi của gia phụ, làm sao đại sư lại biết câu chuyện của hai vị tiên bối đó một cách rành rẽ như thế?

Quân Dực Phong thản nhiên cười, đáp:

– Đúng, năm xưa Không Không Nhất Tẩu giao đấu với Y Tương Phi tại bờ Đại Giang, bản tăng còn là đứa bé để chỏm theo mẹ đến dự xem cuộc giao đấu giữa hai vị cao thủ đó, thiếu hiệp có biết mẹ của bản tăng là ai không? Chắc thiếu hiệp đã nghe danh Công Tôn Thập Tam nương chứ!

Y Mộng Lăng thốt tiếng:

– Ô! Thảo nào mà đại sư chẳng rõ câu chuyện bí mật võ lâm này rành rẽ thế!

Quân Dực Phong nhìn Y Mộng Lăng kể tiếp:

– Không Không Nhất Tẩu đương nhiên không thể lòng dạ hẹp hòi mà tận tình đối với Y Dật, nhưng mối hiềm khích bị thua sút một kiếm đối với Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi thì không lúc nào quên. Thế rồi sau thời gian hai mươi năm, Lăng Huyền Trai đã luyện được mấy môn tuyệt học Ảo Thiên bát kiếm và Thiên Mã Hành Không, lão cho rằng bản lãnh có thể đủ trả mối thù một kiếm, nên lão mượn cơ rời Không Minh đảo vào đất liền thăm con gái, để tiện việc nhờ con rể là Y Dật chuyển lời ước hẹn tái đấu với Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi.

Nghe đến đây Y Mộng Lăng trầm nghĩ:

– Mối cừu hận của giới giang hồ thật là sâu đậm, ngoại công chàng chỉ có thua một kiếm, mà để bụng hàng hai mươi năm để lo phục thù, ý chí kiên quyết thật đáng phục và đáng sợ!

Chàng lại nghe Quân Dực Phong nói tiếp:

– Nào dè khi vào đến địa phận Quảng Đông, Không Không Nhất Tẩu gặp Liễu Liễu thần tăng, chưởng môn Thiếu Lâm, được vị thần tăng này tiết lộ câu chuyện Thiên Ma Địa Tà bắt được bức “Khổ Thanh đồ”. Trong bức họa đồ này có ghi chép pho bí kiếm tuyệt học đã lưu truyền hàng mấy ngàn năm. Không Không Nhất Tẩu liền nảy sinh lòng tham nghĩ rằng nếu lấy được bức “Khổ Thanh đồ”, thì có thể luyện thành kiếm thuật thần kỳ, sau này tái đấu với Thiên Lý Ma Ảnh sẽ nắm chắc phần thắng. Cũng vì ý niệm tham lam đó, mà Thiên Ma Y Dật mang họa diệt thân!

Y Mộng Lăng nghe tới đây, thì lẩm bẩm:

– Lại chuyện bức “Khổ Thanh đồ”! “Khổ Thanh đồ”!

Quân Dực Phong kể tiếp:

– Sau đó Liễu Liễu thần tăng nhận thấy nếu mang danh nghĩa Thiếu Lâm ra tay thì không tiện, mà Không Không Nhất Tẩu cũng cảm thấy nếu mình công khai ra mặt dồn ép Y Dật lấy họa đồ thì câu chuyện sẽ rúng động võ lâm, mang tiếng giang hồ chê bai.

Do đó, cả hai người bàn bạc suốt một ngày mới tìm ra kế hoạch...

Y Mộng Lăng ngắt lời hỏi:

– Kế hoạch của họ như thế nào? Đại sư có thể cho tại hạ được rõ chăng?

Quân Dực Phong đáp:

– Bần tăng không được rõ ràng tỉ mỉ kế hoạch của hai người, nhưng được biết đại khái là Thiên Ma Y Dật bị các phái vây đánh một trận. Số người tham dự trận này rất đông đảo, Liễu Liễu thần tăng thân dẫn mười hai cao tăng viện Đạt Ma tham dự. Số chưởng môn các phái hiện nay đã qua đời như Võ Đang chưởng môn Định Dương thần kiếm Huyền Mộng đạo trưởng, Điểm Thương chưởng môn Bạch Giang Lăng. Không Động chưởng môn Xích Vân Vũ Sĩ đều có dẫn môn đệ tham dự trận đánh. Ngoài ra, còn có các cao thủ nổi danh nhất thời như Tái Thượng Đệ nhất anh hùng Vạn Thắng Thanh, Thiên Thủ Điểm Quỷ Khách Vương Bào v.v... đều được ước hẹn đến Đỉnh Vân Phong tại Quân Sơn.

Y Mộng Lăng hỏi:

– Hiện nay các phái võ lâm, ngoài phái Thiếu Lâm còn có chút uy thế, các phái khác như Võ Đang, Điểm Thương, Thái Cực, Hoa Sơn và Không Động đều bị suy sút, ít có đệ tử xuất hiện giang hồ là thế nào?

Quân Dực Phong nói tiếp:

– Trong trận chiến đó, mặc dầu Thiên Ma Y Dật đã chiến đấu thần dũng vô song, nhưng cũng không chống nổi số đông võ lâm cao thủ hợp sức vây bọc. Cuối cùng ông ta bị chết, và đối phương cũng bị thương vong nặng nề. Vì lẽ đó mà ngày nay các phái vẫn chưa phục hồi được khí thế.

Y Mộng Lăng chợt nhớ đến câu chuyện do mẹ chàng kể lại, liền lên tiếng hỏi:

– Thế tại sao trên ché áo của Thiên Ma Y Dật lại phát hiện tên bốn người Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chỉ thần kiếm Chu Kỳ, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc là ý gì?

Quân Dực Phong giải thích:

– Đây là quỷ kế của Không Không Nhất Tẩu và Liễu Liễu thần tăng đặt ra để đánh lừa Tịch Mịch Vân Thương Lăng Ba, nhận lầm bốn người đó là hung thủ sát hại Thiên Ma chồng mình. Còn bốn người ấy thì lại không dè mình bị đồng bọn gieo họa.

Nghe đến đây, Y Mộng Lăng thấu rõ những bí mật, nghi ngờ thắc mắc trong mấy năm trời. Cái lý do mà Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc bị chết bất

ngờ dưới tay Liễu Liễu thần tăng, đến bây giờ chàng cũng minh bạch. Liễu Liễu thần tăng đã giết Thúc Tinh Nhạc để diệt khẩu.

Chàng cảm thấy tâm trạng bàng hoàng, mê hoặc, sự tình diễn biến quá đột ngột, khiến tâm tư chàng xúc động kịch liệt.

Chàng không bao giờ ngờ tới người ngoại công hiền từ như Không Không Nhất Tẩu lại là hung thủ chánh trong vụ sát hại cha chàng. Lúc này chàng cảm thấy mình trở thành một kẻ cô độc trong khoảng trời đất mênh mông. Cha chết sớm, mẹ bị sát hại bởi bàn tay, Tàn Kim Huyết Tà, người bạn thân từ thuở nhỏ là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ thì bội bạc bỏ đi, Thúc Gia Ngọc, cô gái tuy chưa phải là vợ nhưng đã mang trong bụng một giọt máu của chàng, cũng không rõ lưu lạc nơi nào?

Đau khổ, uất nghẹn, bi thương gậm nhấm tâm hồn chàng, cặp mắt chàng đờ đẫn, cổ họng như tắt thở, hai bên mép rỉ thắm máu tươi.

Quân Dực Phong vội hỏi:

– Y Thiếu hiệp, thiếu hiệp làm sao thế?

Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu, há miệng phun ra búng nước máu. Lúc này sự đau khổ trong thâm tâm chàng đâu có thể dùng lời nói để phát tiết được. Đầu óc chàng chứa đầy cừ hận.

Quân Dực Phong cặp mắt đột nhiên tia ra hai đạo tinh quang, trần giọng quát:

– Y thiếu hiệp, những chuyện thiếu hiệp muốn biết, bản tăng đều đã tỏ bày hết. Giờ thì thiếu hiệp hãy thực hiện lời hứa với bản tăng đi chứ!

Trong lúc thần thờ suy nghĩ, Y Mộng Lăng chợt nghe tiếng Quân Dực Phong quát hỏi, chàng vội ngừng đầu hỏi:

– Đại sư muốn tại hạ thực hiện lời hứa gì?

Quân Dực Phong đứng mày, gằn giọng:

– Bức “Khổ Thanh đồ” hiện giờ ở đâu?

Y Mộng Lăng mỉm cười đáp:

– Đại sư chẳng phải là bậc chân tu thấu rõ mọi lợi lộc phú quý trong cõi trần thế ô trọc này như ánh mây trôi, sớm còn tối mất, vậy đại sư còn cần bức “Khổ Thanh đồ” làm gì nữa.

Nghe chàng nói, Quân Dực Phong cũng lộ vẻ bùi ngùi, nhắm mắt khẽ than:

– Trăm năm trần thế, chẳng khác một giấc mộng nam khe, danh mà chi, lợi mà chi!

Y Mộng Lăng tiếp lời:

– Đúng! Đời người trăm tuổi, chớp mắt qua mau, mau như lời nói của Đức Phật “Một sát na, một ý niệm”. Đại sư đã đả ngộ, đại giác như thế, tại hạ rất lấy

làm bội phục!

Quân Dực Phong chột quắc mắt:

– Nhưng đây chỉ là lời nói của sư phụ Quân mỗ căn dặn lúc Quân mỗ hạ sơn hành đạo, và cho đến nay, Quân mỗ vẫn chưa thấu triệt được hết ý nghĩa của câu nói ấy, nên Quân mỗ vẫn có ý muốn biết bức “Khổ Thanh đồ” ở đâu!

Thực ra thì chính Y Mộng Lăng, chàng cũng không rõ bức “Khổ Thanh đồ” cha chàng cất dấu ở đâu. Tuy chàng có nghe Quân Dực Phong nói, cha chàng – Thiên Ma Y Dật – Đã đem tất cả bí mật về bức họa đồ đó dấu trong một món đồ trang sức tùy thân, nhưng chàng chưa hề được mẹ chàng nhắc đến. Về di vật của cha chàng để lại cho chàng chỉ có mỗi chiếc cà rá chạm mặt Phật Di Lặc tươi cười. Chẳng lẽ trong chiếc cà rá đó, lại cất dấu mọi điều thần bí về bức “Khổ Thanh đồ” mà bọn Không Không Nhất Tẩu và Liễu Liễu thần tăng hằng cố công tìm kiếm cho bằng được hay sao?

Không có lý, vì chiếc cà rá đó, khi Thiên Ma Y Dật – cha chàng – còn sống, đã đem cầm tại một tiệm cầm đồ ở Bắc Kinh, sau này chàng mới nghe lời mẹ chàng đi chuộc về.

Thấy Y Mộng Lăng đứng cúi đầu làm thinh, Quân Dực Phong liền bước tới một bước quát:

– Người nói hay không?

Y Mộng Lăng ưỡn ngực khẳng khái đáp:

– Nói hay không là do ý tại hạ, đại sư không thể bắt ép được!

Quân Dực Phong năm xưa cũng là một tay anh hùng khẳng khái từng gây sóng gió giang hồ một thời, bây giờ tuy đã cắt tóc đi tu, nhưng tính tình ngày xưa vẫn còn, nên khi nghe Y Mộng Lăng trả lời như vậy, ông ta liền trầm giọng nói:

– Kể nam nhi trong giới võ lâm, một lời nói nặng bằng chính vạc, ngựa từ khôn theo, bần tăng không ngờ Y Mộng Lăng nhà người lại là hạng người tráo trở nuốt lời...

Quân Dực Phong chưa nói hết lời, thì đột nhiên từ phía chính điện có tiếng mõ khua mỗi lúc một gấp, khiến ông ta phải vội vã lao mình ra khỏi tĩnh xá, chạy đi như bay, chẳng khác một vệt khói mờ.

Y Mộng Lăng lắng tai nghe tiếng mõ khua thì biết thế nào trong chùa cũng xảy ra chuyện đại biến, nhưng chỉ một lát sau, tiếng mõ đã ngưng, trả lại sự yên tĩnh cho đêm vắng.

Còn lại một mình trong tĩnh xá, trước ngọn đèn mờ leo lét, tâm tư Y Mộng Lăng chẳng khác đợt sóng triều sôi lên cuộn cuộn. Lời nói của Địa Tà Quy Phượng Thương cảnh cáo chàng, quả thực không sai. Bây giờ, chàng có thể vung kiếm của ngoại công chàng quyết một trận sống còn được chăng? Không, không thể được! Nhưng chàng cần phải trả thù.

Y Mộng Lăng thì thâm như hời ngọn đèn tàn, ngọn đèn tàn không trả lời mà chỉ chập chờn nháy múa. Hàng lệ nóng, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống! Chàng nhớ đến mẹ chàng – Tịch Mịch Vân Thường – năm xưa, diễm sắc kinh tuyệt vô lâm, trách nào mà Đa Tình kiếm Quân Dực Phong chẳng si tình đến thất vọng cắt tóc đi tu. Nghĩ đến đây, chàng lại chạnh nhớ đến mình, được thừa kế cái tính chất hào hùng khảng khái của cha và di truyền vẻ hào hoa tuấn nhã của mẹ, nên từ khi xuất đạo giang hồ đến nay, bất cứ cô gái nào gặp mặt chàng một lần, là đã đem lòng luyến ái. Tỉ như:

– Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân

– Ngọc Kim Câu Bạch Tường Vi

– Thúc Gia Ngọc, ái nữ của Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.

– Rồi Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, cô bạn gái sống chung với chàng từ thuở ấu thơ.

Tới đây chàng bỗng lớn tiếng kêu:

– Tiểu Vân Nhi, tại sao em lại nỡ bỏ ta mà đi!

Thế rồi chàng cúi xuống thở dài, nhỡn quang chàng bất giác chạm vào khuôn mặt Phật Di Lặc đang tươi cười chạm nổi trên chiếc cà rá chàng đang mang, ánh mắt chàng vụt sáng lên.

Những bí mật xưa nay thường thường được phát giác trong những lúc tình cờ vô ý.

o O o